

[Dagmar Mørk Jensen]

nærmere besked om, hvordan ministeren forestiller sig at rammeloven rent konkret skal anvendes.

Hvad angår eventuel godkendelse i amtsrådet på dette område mener vi, at det i praksis vil være uhyre vanskeligt. Normalt foretrækker vi som bekendt decentrale afgørelser og bestemmelser, men i denne specielle forbindelse tror vi, det vil være mest hensigtsmæssigt, at man starter med at høste nogle erfaringer ved centrale godkendelser og så eventuelt senere lægger afgørelsen ud, når der kan fastlægges nogle retningslinjer på området.

Vi mener, at denne sag vil give anledning til et meget grundigt udvalgsarbejde, og det vil vi deltage meget positivt og meget aktivt i.

Så skal jeg med hensyn til L 230 sige, at på dette tidspunkt kan vi kun oplyse, at efter vor opfattelse drejer det sig om en særlovgivning på et specielt område. Når vi efter et grundigt arbejde er blevet færdige med L 229, skal vi tage stilling til, om vi mener, der er behov for særlovgivning på dette og eventuelt andre områder. Skulle det så vise sig, at der i den anledning bliver brug for at se på strukturen eller samarbejdsformerne mellem miljøministeriet og andre ministerier, må vi se på det problem til den tid.

Men som sagt: vi går ind for et grundigt udvalgsarbejde.

Bollmann (CD):

Vi står i dag med gensplejsning som en realitet, men vel at mærke en realitet, der er meget svær at overskue, og som vel kun de færreste har indsigt i. Mange aspekter inden for bioteknologien er jo kun muligheder, man kan forestille sig, og faktisk er det vel på de fleste områder sådan, at vi endnu mangler at finde ud af, hvordan tingene egentlig skal gøres i praksis. Men udviklingen går stærkt i øjeblikket inden for bioteknologien. Det biologiske tigerspring, som mange taler om, vil kræve betydelige ressourcer til forskning og udvikling.

Jeg vil gerne understrege, at vi i CD gerne ser en udvikling, som forsvarligt, skridt for skridt giver godt fodfæste, så miljørisikoen bliver så lille som muligt og de økonomiske og markedsmæssige fordele så store som muligt. Det er klart, at det vil være en balance-

akt, men jeg tror, at de to lovforslag, vi her har til behandling, er nogle af de redskaber, der skal bruges for at få den rette balance.

Det ene lovforslag har jo baggrund i den dagsorden, som folketinget med et bredt flertal vedtog den 4. februar, og hvor der samtidig blev sat stop for flere tilladelser til gensplejsning indtil 1. juni. Dagsordenen pålagde miljøministeren at fremsætte lovforslag for området senest 2. april, og man kan egentlig godt forstå den kritik, der er kommet fra en del sider, når man påpeger, at denne genlovgivning måske er gået lidt for hurtigt, og at det måske havde været ønskeligt, at hele genteknologien blev behandlet som et hele. Vi skal selvfølgelig ikke lade os lede af angsten for det ukendte. CD har gang på gang understreget, at information og oplysning er den bedste platform for forståelse af genteknologien. Det er klart det bedste grundlag at tage stilling på.

Vi skal også inden længe her i salen drøfte et registreringssystem for genteknologiske aktiviteter og det særlige råd for genteknologi under undervisningsministeriet, der skal rådgive myndighederne. Derudover arbejder det særlige etiske udvalg med et lovforslag fra indenrigsministeren.

Man kan godt sige, at så mange initiativer på én gang kan man blive en smule betænkelig ved. Jeg håber ikke – og jeg tror det egentlig heller ikke – at det senere vil kunne give anledning til kompetenceproblemer; det synes jeg hele bioteknologien er for vigtig en sag til.

Jeg mener, at ministerens forslag har fulgt de retningslinjer, som kom frem under forespørgselsdebatten. Alle partier var jo enige i, at ingen form for produktion baseret på gensplejsning og ingen brug af gensplejsede produkter eller udsætning af splejsede organismer må ske uden myndighedernes godkendelse. Det kan vi tilslutte os i CD, hovedsagelig fordi vi står over for en ny og i stort omfang uprøvet teknologi, og fordi forskerne gang på gang har understreget, at det er meget vigtigt, at der tages stilling fra sag til sag.

Vi bevæger os vel med lovforslaget også væk fra det såkaldte afvejningsprincip, som findes i den eksisterende miljøbeskyttelseslov. Vi kan derfor tilslutte os § 1, stk. 3, selv om CD gang på gang har understreget, at vi alle er bedst tjent med friere forskning. Men her synes jeg vi må erkende, at vi står over